

КОГАТО БЪХЪ МАЛКА...

(Спомени отъ дѣтинскитѣ години — за дѣца и юноши.)

отъ г-ца Б. С.

Когато бѣхъ малка, азъ безумно обичахъ полето. Обичахъ да бжда въ него сутринь, когато мѣничкитѣ, почти невидими капчици роса, насипани по трѣвата, я правѣха да изглежда сивозелена — такава, каквато никога не си я прѣдставяме. Цѣлата ми душа се изпълваше отъ радостъ, когато виждахъ да трептятъ по всѣко листенце на току що събуденитѣ цвѣта безброй елмази, сжщо като едри сълзи, търкулнати по свѣжото лице на оставения въ люлката младенець. Като лекокрила пеперуда, азъ тичахъ тогазъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ и простирахъ напрѣдъ ржцѣ, за да стигна блѣдосивиятъ вуаль — утрenna омара, която, като хитра и весела другарка бѣгаше бавно, но сигурно отъ мене, догдѣто изчезнѣше невидима подъ мощнитѣ лжи на слънцето.

Обичахъ полето по пладнѣ, когато слънцето, спрѣно на зенита, пращаше огненъ джхъ на земята. Азъ бързахъ тогава съ моето братче, моятъ нераздѣленъ другарь, къмъ примамливата сѣнка на нѣкой върболякъ и щастлива, че съмъ намѣрила убѣжище отъ непоносимата горещина, се любувахъ на трептението на нажежения въздухъ. Тихо и безмълвно биваше тогава полето, като че ли всичкитѣ негови обитатели — всичкитѣ наши съдружници въ играта: брѣмбари, мравки, гущери, лалугери и шурци — бѣха измрѣли. Всичко се изпокриваше отъ пладнешкия жаръ въ своитѣ дупки. Твърдѣ рѣдко грижлива ластовичка или ски-

талче врабче изцвѣркаха въ ясното небе и бързо изчезваха далече въ синевата. А въ нѣкой мочурлакъ между раки така, отъ врѣме на врѣме, жаба изкряка „кор“, „кор“, друга ѝ се обади отъ срѣща, чуй се какъ цопнатъ въ зеленясалата, останала отъ нѣкой дждъ вода, и толкова. Полето замлѣкваше пакъ безъ джхъ. И колко хубаво бѣше това мълчание...

А какъ обичахъ полето вечерь! Слънцето още хвърля сѣтнитѣ си лжи на нѣкой подалъ глава надъ всички върхове далече въ небосклону чукарь, а въ ширинето тихата вечерь настила своитѣ сѣнки. Шурецьтъ започва да нагласява своитѣ нощни напѣви, мравката бърза да довлече до мравуняка два пжти по голѣмата отъ нея сламка и да завърши съ това своя вседневенъ трудъ, а жабитѣ издигатъ по-жедно и въ хоръ своитѣ сѣнни мотиви. Настѣпва тържеството на лѣтната вечерь. Далече негдѣ, отъ затвореното въ къшлата стадо, се чува какъ проблѣватъ нетърпеливо агънца, които припиратъ да идатъ при своитѣ майки, и тихичъкъ звънъ отъ звъницитѣ на чардата, която се прибира, се подема и разнася на вълни въ вечерната тишина. Съ този звънъ всѣкога бавно, бавно затихваше вечерьта и настѣпваше спокойна, ведра нощь.

Безкрайното поле и чуднитѣ ливади, които тѣй силно правѣха да тупа отъ радостъ дѣтинското ми сърце, като че ли и днесъ още примамливо ми шепнатъ, когато вѣтърътъ по-